

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró felperesnek, a dr. Várnai Szabolcs jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. február 9. napján meghozott, 7.G.41.863/2007/43. számú részítélete ellen, az alperes részéről 44. sorszám alatt, valamint a Fővárosi Bíróság 2010. május 18. napján meghozott 7.G.41.863/2007/50. számú ítélete ellen az alperes részéről 51. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság 7.G.41.863/2007/43. számú részíteletét, valamint a 7.G.41.863/2007/50. számú íteletét egyaránt helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint másodfokú perköltséget, valamint térítsen meg az államnak felhívásra 465.800 (négy százhatvanötezer-nyolcszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes mint megbízó és az alperes mint megbízott 2002. október 1-én megbízási szerződést kötöttek. A szerződés 1.1.3. pontjában az alperes a felperes adó-, és adó jellegű kötelezettségeinek megállapítására és a felperessel való közlésére, 1.1.7. pontjában a felperes adóbevallásainak elkészítésére vállalt kötelezettséget díjazás ellenében. Az adóhatóság elvégezte a felperes 2003. és 2004. adóévekre vonatkozó bevallásainak utólagos ellenőrzését. Az ellenőrzés valamennyi

adónemre kiterjedt, kivéve az általános forgalmi adóra a 2003. januárjától márciusáig és 2004. áprilisától júniusáig terjedő időszakban, valamint a személyi jövedelemadó, az egészségbiztosítási járulékra, a nyugdíjbiztosítási járulékra, a munkaadói járulékra, a munkavállalói járulékra és az egészségügyi hozzájárulásra a 2003. januárjától áprilisáig kiterjedő időszakra. Az adóhatóság a 2007. április 20-án meghozott ... számú határozatában a felperes terhére 10.131.000 forint adókülönbséget állapított meg. Emiatt a felperessel szemben 5.488.000 forint adóbírságot és 1.790.000 forint késedelmi pótlékot szabott ki. A határozat vele történt közlését követően, az alperes 2007. április 25-én levélben adott tájékoztatást a felperesnek az adótartozás rendezésének lehetőségeiről. A felperes az adókülönbözetest, az adóbírságot és a késedelmi pótlékot 2007. június 1-jén átutalta az adóhatóságnak. Ezután a felperes a 2007. május 14-én kelt levelében felszólította az alperest 7.278.000 forint kártérítés megfizetésére. Az alperes a felszólításnak nem tett eleget.

A felperes a keresetében 7.278.000 forint tőkének, utána 2007. június 1-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatának és a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét arra alapította, hogy az alperes hibásan teljesítette a megbízási szerződésben vállalt kötelezettségét. Ennek során a felperes adókötelezettségét hibásan állapította meg, és adóbevallásait hibásan készítette el, ezzel a felperesnek kárt okozott.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Hivatkozott arra, hogy az országgyűlés a 2004. évi C. törvény 28. § (17) bekezdésében mentesítette a felperest a terhére megállapított 729.000.000 forint adótartozás és 275.100.000 forint késedelmi pótlék megfizetése alól. Előadta, hogy a felperes az adóhatósággal kötött, a 2005. évet lezáró megállapodással rendezte az áthúzódó tartozásokat is 350.000.000 forint bírság és 280.000.000 forint adótartozás erejéig. 2006. év végén a tőketartozás megfizetésével minden korábbi időszakból származó bírság is elengedésre került. Az alperes jogi álláspontja szerint az adóhatóság eljárása ellenőrzéssel lezárt időszakra vonatkozott, ezért mind az eljárás, mind az eljárásban hozott határozat jogszerűtlen volt. Kifejtette, hogy a felperest terhelő fizetési kötelezettség az adóhatósággal szemben nem állt fenn. Ezért a felperes magának okozott kárt azzal, hogy mindezeknek a körülményeknek a mérlegelése nélkül átutalta a megállapított adókülönbözetest, valamint a kiszabott adóbírságot és késedelmi pótlékot. Hivatkozott arra is, hogy a 2007. április 25-én kelt levelében tájékoztatta a felperest arról, hogy milyen lehetőségei vannak. Indítványozta, hogy a felperes a határozatot külső szakértővel is vizsgáltsa meg. A felperes az alperes által javasolt lehetőségek egyikét sem vette igénybe, így kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget. Az alperes okfejtése szerint a felperes kizárólagos állami tulajdonban lévő szervezet, amely teljes mértékben állami irányítás alatt áll. Az adóhatóság államigazgatási szervezet. Egymás közötti viszonyukban a Magyar Állam áll szemben a Magyar Állammal, ezért a felperes által állított kár nem létezik és nem is létezett.

A felperessel szemben 486.005 forint tőke, utána 2007. június 16. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, és perrel felmerült költségei megfizetése iránt viszontkeresetet terjesztett elő. Viszontkeresete alapjául arra hivatkozott, hogy a megbízási szerződésben nem szereplő munkákat is elvégzett, ezek ellenértékét a felperes azonban csak részben fizette meg.

A felperes a viszontkereseti ellenkérelmében a viszontkereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy az alperessel szemben fennálló fizetési kötelezettségeit teljesítette, ezért tartozása nem áll fenn. Álláspontja szerint az alperes számítása téves. Előadta, hogy az alperes a többletről számlát nem állított ki, ezáltal jogosulti késedelembé esett.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetéről részítélettel döntött. Ebben kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 7.278.000 forintot, utána 2007. június 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a gazdálkodó szervezetek egymás közti viszonyában irányadó törvényes mértékű késedelmi kamatot, valamint 891.875 forint perköltséget. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a felperes okiratokkal bizonyította, hogy az alperessel megbízási jogviszonyban állt. Szintén okiratokkal bizonyította a felperes azt, hogy az alperes a megbízási szerződést hibásan teljesítette, és ezzel okozati összefüggésben a felperesnek kára keletkezett. A felperes okirattal bizonyította kárának összegét is. A ...minisztériumtól beszerzett iratokból és N. J. tanúvallomásából arra a következtetésre jutott, hogy az adóhatóság eljárása nem utólagos ellenőrzéssel már lezárt időszakra vonatkozott. Tényként állapította meg azt, hogy a 2004. évi C. törvény 28. § (17) bekezdésében, illetve az adóhatósággal kötött korábbi megállapodásokban nem a perrel érintett bírság és késedelmi pótlék, hanem korábbi időszakban keletkezett tartozások kerültek elengedésre. Ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes elsődleges védekezése alaptalan. Az alperes másodlagos védekezését abból az okból ítélte megalapozatlannak, hogy a felperes és a Magyar Állam önálló jogalanyok, elkülönült vagyonnal rendelkeznek, és önálló gazdálkodást folytatnak. Ezért a felperes vagyona nem azonos a Magyar Állam vagyonával. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felek szerződése nem írta elő a felperes számára külső szakértő bevonását, vagy igénybevételét. Ezért a felperes nem szegte meg sem kárelhárítási, sem kárenyhítési kötelezettségét. Ha a felperes korábbi esetekben tett is ilyet, ennek a körülménynek a per eldöntése szempontjából nincs jelentősége. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a felperest ellátta az adóhatósági határozat elleni fellebbezéshez vagy a méltányossági tartozás elengedéshez szükséges szakmai tanácsokkal. Az alperes a szerződés teljesítése körében volt köteles a szakmai érveit és kifogásait a felperes tudomására hozni, ehhez nem volt szükség az erre irányuló kifejezett utasításra vagy külön megbízássra. Az alperes azt sem tudta eredményesen bizonyítani, hogy a felperes utasításai szerint járt el. Mindezek alapján az alperes a Ptk. 474. § (1) bekezdése, a Ptk. 310. §-a, 318. § (1) bekezdése és 339. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni a felperes kárait. Az elsőfokú bíróság érvelése szerint az alperesnek a kárfelelősség alóli mentesülése érdekében nem csak azt kellett volna bizonyítania, hogy a felperes utasításai szerint járt el, hanem azt is, hogy felhívta a felperes

figyelmét utasításainak célszerűtlenségére és szakszerűtlenségére. Az alperes által indítványozott szakértői bizonyítást a per elbírálásához szükséges szakkérdés hiánya miatt mellőzte.

Később meghozott ítéletében az elsőfokú bíróság az alperes viszontkeresetét elutasította, és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 30.375 forint perköltséget. Ítéletét azzal indokolta, hogy az engedményezés folytán nem az alperes, hanem az engedményes jogosult a követelést érvényesíteni a felperessel szemben.

A részítelet és az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében elsődlegesen a részítelet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérte. Kérte továbbá a felperes viszontkeresetnek megfelelő marasztalását. A fellebbezésben kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel a kellő mértékben. Nem tájékoztatta az alperest a bizonyítási kötelezettségről, és az alperes bizonyítási indítványainak mellőzését ítéletében nem indokolta. Kifogásolta, hogy az alperes által kihallgatni kért tanúk közül volt, akit a bíróság idézett, a tanúkat azonban nem hallgatta ki. Fenntartotta azt a véleményét, hogy a ...minisztérium utasításával a felperes adójogi helyzete a 2003., 2004. évekre teljes egészében rendezetté vált, ezt N. J. tanúvallomása is megerősítette. Ezeket a körülményeket azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta. Fenntartotta azt az okfejtését is, hogy a felperes nem rendelkezik saját elkülönült vagyon fölött és nem folytat önálló gazdasági tevékenységet. A felperes csak névleg gazdasági társaság, valójában közvetlenül a pénzügyminiszter alá rendelt szervezetként működik. A költségvetésből kapott pénzt fizet be a költségvetésbe, ezért az adóbírság és a késedelmi pótlék megfizetésével nem keletkezett kár. Sérelmezte, hogy az erre vonatkozó körülményeket az elsőfokú bíróság nem tárta fel, és nem írt elő bizonyítási kötelezettséget az alperes számára. Kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság a felperes kárenyhítési kötelezettségét az alperes magatartásától tette függővé annak ellenére, hogy az a károsultat önállóan terhelő kötelezettség. Hivatkozott arra, hogy a kárenyhítés körében a felperest terhelte a bizonyítás, az elsőfokú bíróság azonban ebben a körben nem hívta fel a felperest bizonyításra és a tényállás feltárását mellőzte. Előadta, hogy az alperes tevékenységét könyvvizsgáló ellenőrizte. A könyvvizsgáló hibát vagy kifogást nem talált. Ezért az alperes a 2003. és 2004. évekre vonatkozóan felelősséggel nem tartozik. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a negyedleges védekezését egyáltalán nem bírálta el. Kifejtette, hogy mindenben a szakma szabályai és a felperes utasításai szerint járt el, ezért nem terheli kártérítési felelősség. Az erre vonatkozó bizonyítás mellőzése az elsőfokú bíróság részéről jogsértő volt. Hiányolta annak megjelölését az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy az alperes a megbízási szerződés melyik részét szegte meg. Előadta, hogy a felperes és az elsőfokú bíróság összetett adótanácsadói és adó-eljárásjogi vélemény elkészítését rója az alperesre, erre azonban a szerződés alapján nem volt köteles. A viszontkeresettel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy permegszüntetési ok állt fenn, ezért a bíróságnak végzéssel kellett volna határoznia. Hivatkozott arra, hogy az engedményezési szerződést a felek 2010.

május 17-én felbontották. Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítását nem fejezte be és érdemi határozatot nem hozott. Az elsőfokú bíróság az engedményezésről szóló értesítés bemutatását követően elmulasztotta az alperes és az új jogosult felhívását nyilatkozattételre.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult annak helyes indokai alapján.

A Fővárosi Bíróság a részítélet és az ítélet elleni fellebbezés folytán indult eljárásokat a Pp. 149. § (2) bekezdése alapján egyesítette, és a fellebbezéseket egy eljárásban bírálta el.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezések nem megalapozottak.

A felperes mint megbízó és az alperes mint megbízott között, a Ptk. 474. § (1) bekezdésében körülírt megbízási szerződés jött létre, amely alapján a megbízott köteles a rá bízott ügyet ellátni.

A Ptk. 474. § (2) bekezdése kimondja, hogy a megbízást a megbízó utasításai szerint és érdekének megfelelően kell teljesíteni.

A felperes a keresetét arra alapította, hogy az alperes a megbízási szerződésben vállalt kötelezettségeit hibásan teljesítette és ezzel a felperesnek kárt okozott.

Az alperes a megbízási szerződés 1.1.3. pontjában a felperes adó-, és adójellegű kötelezettségeinek a megállapítására és a felperessel való közlésére, az 1.1.7. pontjában a felperes adóbevallásainak elkészítésére vállalt kötelezettséget. Ezt a kötelezettséget az alperes akkor teljesítette volna a felperes érdekeinek megfelelően, ha a felperes adó-, és adójellegű kötelezettségeit helyesen állapítja meg, a helyes összeget közli a felperessel, valamint a felperes adóbevallásait helyesen készíti el.

A Ptk. megbízási szerződés megkötésekor hatályos 305. § (1) bekezdése szerint olyan szerződés alapján, amelyben a felek kölcsönös szolgáltatásokkal tartoznak, a kötelezett hibásan teljesít, ha a szolgáltatott dolog nem felel meg a teljesítéskor a törvényes vagy a szerződésben meghatározott tulajdonságoknak.

Az alperes a felperes 2003. és 2004. adóévre vonatkozó adókötelezettségeit helytelenül állapította meg és téves tartalmú adóbevallásokat készített. Ezzel az alperes a megbízási szerződést hibásan teljesítette.

A Ptk. korábban hatályos 310. §-a úgy rendelkezett, hogy szavatossági jogainak érvényesítésén kívül a jogosult a hibás teljesítésből eredő kárának megtérítését is követelheti, kivéve, ha a kötelezett bizonyítja, hogy a hibátlan teljesítés érdekében úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az alperes a védekezésében arra hivatkozott, hogy nem keletkezett kár, mert a befizetés az állam vagyonából az állam vagyonába történt.

A Ptk. 28. § (3) bekezdése szerint a jogi személy jogképes. Ha a jogszabály eltérően nem rendelkezik, jogképessége kiterjed mindazokra a jogokra és kötelezettségekre, amelyek jellegüknél fogva nem csupán az emberhez fűződnek. A Ptk. 8. § (1) bekezdése értelmében a jogi személyek saját nevükben jogokat szerezhetnek, és kötelezettségeket vállalhatnak. A jogi személyek tehát egymástól elkülönült jogalanyok.

Az államot, mint a vagyoni jogviszonyok alanyát, a Ptk. 28. § (1) bekezdése, a korlátolt felelősségű társaságokat a Ptk. 52. § (2) bekezdése, az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatalt pedig a Ptk. 36. § (1) bekezdése, valamint a 273/2006. (XII. 23.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdése ruházza fel jogi személyiséggel. A Magyar Állam, a felperes mint korlátolt felelősségű társaság és az adóhatóság tehát három önálló jogalanyisággal, egymástól elkülönült vagyonnal rendelkező, önállóan gazdálkodó jogalanyok.

Mindaz a pénz, amit a felperes akár az állami költségvetésbe, akár az adóhatóság számlájára fizet be, a felperes elkülönült vagyonát csökkenti abban az esetben is, ha ez a vagyon egészben vagy részben az állami költségvetésből származik.

A felperessel szemben az adóhatóság a téves adóbevallások miatt adóbírságot és késedelmi pótlékot szabott ki. Ezt a felperes megfizette, ennek következtében a felperes vagyona csökkent, kára merül fel.

A 2004. évi C. törvény 28. § (17) bekezdése 2007. április 20-a előtt lépett hatályba. Szintén korábbi időpontban keletkeztek a felperes adótartozását elengedő megállapodások és utasítások is. Ezért ezek a megállapodások és utasítások nem vonatkozhattak a 2007. április 20-án kelt adóhatósági határozatban megállapított adóbírságra és késedelmi pótléokra. Az alperes semmilyen módon nem tudta bizonyítani azt, hogy a 2007. április 20-án kelt adóhatósági határozatban megállapított adóbírság és késedelmi pótlék a későbbiekben elengedésre került. Ennek következményeként a felperes köteles volt az adóbírságot és a késedelmi pótlékot megfizetni.

A ...minisztériumtól, valamint az adóhatóság vezetőjétől beszerzett iratokból az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a 2003. és 2004. évekre vonatkozó adóellenőrzés utólagos ellenőrzéssel korábban lezárt adó-időszakot nem érintett. Az alperes semmilyen bizonyítékkal nem tudta alátámasztani azt az állítását, hogy az adóhatóság a bevallások korábbi utólagos ellenőrzésével az időszakot lezárta.

A közigazgatási eljárásban meghozott határozatok, valamint a határozathozatalt megelőző eljárás jogszerűsége a jogorvoslatra rendelkezésre álló határidők lejártát követően nem vonhatók kétségbe.

Itt mutat rá a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy az alperes az adóellenőrzés és a határozat jogszerűtlenségével, valamint a kiszabott adóbírság és késedelmi pótlék elengedésével kapcsolatos kifogásait és egyéb érveit a határozat megismerését követően lett volna köteles közölni a felperessel. Ez tette volna ugyanis lehetővé a felperes számára szakmai érvekkel alátámasztott jogorvoslati kérelem előterjesztését. Ez a kötelezettség az alperest a szerződés alapján azért is terhelte, mert az adóbírság és a késedelmi pótlék kiszabására az alperes által hibásan elvégzett tevékenység miatt került sor.

Ebből következik, hogy az adóhatósági határozattal szembeni jogorvoslat elkészítésére a jogorvoslati kérelmet alátámasztó szakmai érvek kidolgozására az alperes a megbízási szerződés alapján volt köteles. Ennek a tevékenységnek az elvégzéséhez a felperes külön utasítására nem volt szükség, ezért ilyen utasítás hiányára az alperes eredményesen nem hivatkozhat. A 2007. április 25-én kelt általános jellegű tájékoztatással a szerződésből eredő kötelezettségének az alperes nem tett megfelelően eleget. Az alperes ugyanis nem csupán általános tájékoztatásra volt köteles, hanem a határozat felperesre hátrányos jogkövetkezményeinek az elhárításában neki kellett volna elől járnia, a jogorvoslatra vonatkozó konkrét javaslat, szakmai érvek és indokok előadásával.

A felperes azért bízta meg az alperest, mert az alperes rendelkezett az adókötelezettségek megállapításához és az adóbevallások elkészítéséhez szükséges szakértelemmel. Ez a szakértelem szükségszerűen kiterjed az adóhatósági határozatok esetleges ténybeli és szakmai tévedéseinek felismerésére, valamint a helyes tények és szakmai szabályok ismeretére. A felperes ezért alappal várhatta el az alperestől azt a szakértelmet, ami az adóbírságot és a késedelmi pótlékot kiszabó határozattal szembeni jogorvoslathoz szükséges volt. Emiatt nem róható a felperes terhére, hogy a határozatot nem vizsgálta meg külső szakértővel a jogorvoslati lehetőségek felmérése érdekében. A szakértői vizsgálat mellőzésével a felperes nem szegte meg a kárenyhítési kötelezettségét.

Az alperes a kárfelelősség alóli mentesülése érdekében hivatkozott arra, hogy a felperes utasításai szerint járt el. Ebben a körben az alperest terhelte annak a kétséget kizáró bizonyítása, hogy a felperes adott olyan konkrét utasításokat, amelyek az adókötelezettség téves megállapításához, illetve az adóbevallások téves elkészítéséhez vezettek. Ilyen konkrét utasításokat az alperes azonban meg sem jelölt.

A Ptk. 476. §-a szerint, ha a megbízó célszerűtlen vagy szakszerűtlen utasítást ad, a megbízott köteles őt erre figyelmeztetni; ha a megbízó utasításához a figyelmeztetés ellenére is ragaszkodik, az utasításból eredő károk őt terhelik.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy ennek a rendelkezésnek az alapján az alperes a felperes által adott célszerűtlen vagy szakszerűtlen utasítások esetén is csak akkor mentesülhet a kártérítési felelősség alól, ha a felperest utasításainak célszerűtlenségére vagy szakszerűtlenségére

figyelmeztette. Az alperes azt sem jelölte meg, hogy mikor és milyen formában figyelmeztette a felperest az esetleg célszerűtlen vagy szakszerűtlen utasításokra.

Az alperes a viszontkeresettel érvényesített követelését perben nem álló harmadik személyre ruházta át.

A Ptk. 328. § (1) bekezdése szerint a jogosult követelését szerződéssel másra átruházhatja (engedményezés).

A Ptk. 329. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az engedményezéssel az engedményes a régi jogosult helyébe lép, és átszállnak rá a követelést biztosító zálogjogból és kezességből eredő jogok is.

Az elsőfokú bíróság ezeknek a törvényi rendelkezéseknek a helyes alkalmazásával utasította el a viszontkeresetet az alperes igényérvényesítési jogának hiánya miatt.

Az alperes a fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az engedményezési szerződést az engedménnyel felbontották.

A Pp. 235. § (1) bekezdése kimondja, hogy a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az első fokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna.

Az alperes és az engedményes az engedményezési szerződést 2010. május 17-én bontották fel. Az elsőfokú bíróság az ítéletét 2010. május 18-án hozta meg. A szerződés felbontásáról az alperes már az elsőfokú bíróság ítéletének a meghozatala előtt is tudomással rendelkezett. Emiatt az alperes a fellebbezésében nem hivatkozhat sikeresen az engedményezési szerződés felbontására, mint új tényre.

Mindezekre tekintettel, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak lényegében helyes indokaira figyelemmel, a Pp. 253. § (1) bekezdése és 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest másodfokú perköltség megfizetésére, míg az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2010. november 19.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Lente Sándor s. k. előadó bíró, Dr.
Németh László s. k. bíró